

3. Luopumuksen tielle

Apostoli Paavali vakuutti Kristuksen tulemisen päivästä: "Ennen tuota päivää näet tapahtuu uskosta luopuminen ja ilmaantuu itse laittomuus ihmishahmossa, kadotuksen ihminen. Hän, Vastustaja, korottaa itsensä kaiken jumalana pidetyn yläpuolelle, asettuu itse istumaan Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa jumala," Lisäksi hän totesi, että "vääryyden salainen vaikutus on jo olemassa". 1Jo tuossa varhaisessa vaiheessa apostoli näki seurakuntaan hiipivän erehdyksiä, jotka valmistaisivat tietä paavinvallalle.

Vähä vähältä "vääryyden salainen vaikutus" suoritti petollista työtään. Pakanalliset tavat löysivät tiensä kristilliseen kirkkoon. Ankarat vainot jarruttivat jonkin aikaa niiden leviämistä, mutta kum vaino lakkasi, kristikunta vaihtoi. Kristuksen yksinkertaisen nöyryyden pakanallisten pappien ja hallitsijoiden loistoon. Konstantinuksen nimellinen kääntymys herätti suurta riemua. Nyt turmellus levisi nopeasti. Pakanuus, joka näytti kärsineen tappion, selviytyikin voittajaksi. Sen opit ja taikaukoiset käsitykset sisällytettiin Kristuksen seuraajaksi, tunnustautuvien uskoon.

Tämä pakanuuden ja kristinuskon välinen sovitteluratkaisu johti ennustetun "kadotuksen ihmisen" ilmestymiseen. Tuo väärä uskonto on Saatanan mestariteos, jonka avulla hän yrittää hallita maailmaa tahtonsa mukaan.

Paavinkirkon tärkeimpiä oppeja on, että paavilla on korkein valta yli piispojen ja pappien kaikkialla

LUOPUMUKSEN TIELLE

maailmassa. Lisäksi paaville on annettu arvonimi "Herra jumala Paavi", ja hänet on julistettu erehtymättömäksi. (Katso liitettä kirjan lopussa.) Saman väitteen, minkä Saatana esitti kiusauksen erämaassa, hän esittää yhä Rooman kirkon välityksellä, ja suuret joukot osoittavat hänelle kunnioitusta.

Mutta ne, jotka kunnioittavat jumalaa, vastaavat tähän röyhkeyteen kuten Kristus vastasi salakavalalle viholliselle: "Herraa, Jumalaasi, sinun tulee kunnioittaa ja ainoastaan häntä palvella." 2 Jumala ei ole asettanut ketään ihmistä seurakunnan pääksi. Paavin ylivalta on Raamatun opetuksen vastainen. Paavilla ei voi olla mitään valtaa Kristuksen seurakuntaan, paitsi minkä hän on itselleen anastanut. Paavinkirkon kannattajat syyttävät protestantteja siitä, että nämä ovat tieteen tahtoen eronneet oikeasta kirkosta. Mutta he itse ovat luopuneet uskosta, "joka pyhille on kertakaikkisesti annettu".³

Saatana tiesi hyvin, että Vapahtaja torjui hänen hyökkäyksensä pyhällä Raamatulla. Jokaisessa hyökkäyksessä Kristus kohotti totuuden ikuisen kilven sanoen: "On kirjoitettu." Pitääkseen ihmiset hallinnassaan ja lujittaakseen paavillisen vallananastajan arvovaltaa Saatanan oli pidettävä ihmiset tietämättömiä Raamatusta. Sen pyhät totuudet oli salattava ja tukahdutettava. Rooman kirkko esti Raamatun levityksen sadoiksi vuosiksi. Kansaa kiellettiin lukemasta sitä. Papi ja prelaatit tulkitsivat sen opetuksia omien väitteidensä tueksi. Näin paavi tunnustettiin lähes kaikkialla Jumalan sijaishallitsijaksi maan päällä.

Miten lepopäivä "muutettiin"

Ennustuksen mukaan paavikunta pyrki "muuttamaan ajat ja lain". 4 Epäjumalanpalveluksen korvikkeeksi kristilliseen jumalanpalvelukseen liitettiin vähitellen kuvien ja pyhäinjäännösten palvontaa.

LUOPUMUKSEN TIELLE

Tämä epäjumalanpalveluksen muoto vahvistettiin lopullisesti yleisen kirkolliskokouksen määräyksellä. (Katso liitettä.) Rooma rohkeni poistaa Jumalan laista toisen käskyn, joka kielsi kuvainpalvonnan, ja jakaa kymmenennen käskyn kahtia säilyttääkseen käskyjen lukumäärän ennallaan.

Kirkon pyhittymättömät johtajat peukaloivat myös neljättä käskyä syrjäyttääkseen ikivanhan sapatin, päivän, jonka Jumala oli siunannut ja pyhittänyt 5, ja korottivat sen tilalle pakanoiden viettämän "auringon kunnianarvoisanpäivän". Ensimmäisinä vuosisatoina kaikki kristityt olivat viettäneet oikeaa sapatia, mutta Saatana ponnisteli saavuttaakseen tavoitteensa. Sunnuntaista tehtiin juhlapäivä Kristuksen ylösnousemuksen kunniaksi. Silloin järjestettiin jumalanpalveluksia, mutta kyseessä oli vain virkistyspäivä, sillä sapatia pidettiin yhä pyhänä.

Saatana oli johtanut juutalaiset ennen Kristuksen tuloa kuormittamaan sapatin ankarilla määräyksillä, jotka tekivät siitä taakan. Nyt hän hyödynsi väärää valoa, johon oli sapatin asettanut, ja leimasi sen halveksivasti "juutalaiseksi" asetukseksi. Kun kristityt yleisesti jatkoivat sunnuntain viettämistä riemullisena juhlanä, hän johti heidät tekemään sapatin surulliseksi ja synkäksi päiväksi, jotta he siten voisivat osoittaa vihansa juutalaisuutta kohtaan.

Keisari Konstantinus antoi määräyksen, jolla sunnuntai tehtiin yleiseksi juhlapäiväksi koko Rooman valtakunnassa. (Katso liitettä.) Hänen pakanalliset alamaisensa pitivät auringon päivää suuressa arvossa ja kristitytkin kunnioittivat sitä. Kirkon piispat kannustivat keisaria tekemään niin. Vallanhimon innoittamina he oivalsivat, että jos sekä kristityt että pakanat viettäisivät samaa päivää, se edistäisi kirkon valtaa ja kunniaa. Mutta vaikka monet jumalaa pelkäävät kristityt johdettiin vähitellen pitämään sunnuntaita

LUOPUMUKSEN TIELLE

jossain määrin pyhänä, he viettivät yhä oikeaa sapattia kuuliaisina neljännelle (katolisen käskyjaon mukaan kolmannelle) käskylle.

Pääpöittäjä ei ollut vielä suorittanut työtään loppuun. Hän oli päättänyt käyttää valtaansa sijaishallitsijansa, ylpeän paavin, välityksellä, joka väitti edustavansa Kristusta. Järjestettiin suuria kirkolliskokouksia, joihin kutsuttiin kirkollisia arvohenkilöitä kaikkialta maailmasta. Lähes jokaisessa kirkolliskokouksessa sapattia vähä vähältä alennettiin ja sunnuntaita vastaavasti korotettiin. Näin pakanallista juhlapäivää ryhdyttiin viimein kunnioittamaan jumalallisena asetuksena, kun taas raamatullinen sapatti julistettiin jäänteeksi juutalaisuudesta ja sen pyhittäjät kirottiin.

Luopio oli onnistunut korottamaan itsensä "kaiken jumalana pidetyn yläpuolelle". 6 Hän oli uskaltanut muuttaa Jumalan laista sen ainoan käskyn, joka viittaa oikeaan ja elävään jumalaan. Neljännessä käskystä jumala ilmaistaan Luojaksi. Seitsemäs päivä pyhitettiin lepopäiväksi luomistyön muistoksi, ja sen tarkoituksena oli muistuttaa ihmisiä jatkuvasti siitä, että heidän tuli palvoa elävää jumalaa. Saatana pyrkii kääntämään ihmiset pois Jumalan laista; siksi hän suuntaa ponnistuksensa erityisesti sitä käskyä vastaan, joka ilmaisee Jumalan Luojaksi. Protestantit väittävät, että Kristuksen ylösnousemus teki sunnuntaista kristillisen sapatin. Mutta Kristus sen enempiä kuin hänen apostolinsa eivät antaneet tuolle päivälle sellaista kunniaa. Sunnuntainvieton alkuperä on vääryyden salaisessa vaikutuksessa 7, joka jo Paavalin päivinä oli aloittanut työnsä. Miten voidaan perustella muutosta, jota Raamattu ei vahvista?

Kuudennella vuosisadalla Rooman piispa julistettiin koko seurakunnan pääksi. Pakanuus oli väistynyt

LUOPUMUKSEN TIELLE

paaviuden tieltä. Lohikäärme oli antanut pedolle "voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan". 8 (Katso liitettä.)

Nyt alkoivat ne 1260 paavillisen sorron vuotta, joista oli ennustettu Danielin ja Ilmestyskirjan profetioissa.⁹ Kristityt pakotettiin joko luopumaan uskollisuudestaan ja hyväksymään paavilliset seremoniat ja jumalanpalveluksen tai nääntymään vankityrmissä tai kärsimään kuoleman. Nyt toteutuivat Jeesuksen sanat: "Jopa teidän vanhempanne, veljenne, sukulaisenne ja ystävänne luovuttavat teidät viranomaisille, ja muutamia teistä surmataan. Kaikki vihaavat teitä minun nimeni tähden,"
10

Maailmasta tuli valtava taistelukenttä. Satojen vuosien ajan Kristuksen seurakunta löysi turvapaikan yksinäisiltä ja syrjäisiltä seuduilta. "Ja nainen pakeni autiomaahan. Jumala on sinne valmistanut hänelle turvapaikan, missä hänestä pidetään huolta tuhat kaksisataakuusikymmentä päivää." 11

Rooman kirkon nousu valtaan merkitsi pimeän keskiajan alkua. Kristuksen sijasta uskottiin Rooman paaviin. Sen sijaan, että ihmiset olisivat luottaneet Jumalan Poikaan syntien anteeksiannon ja ikuisen pelastuksen saamiseksi, he kääntyivät paavin ja hänen valtuuttamiensa pappien puoleen. Paavi oli heidän maanpäällinen välittäjänsä. Hän oli heille jumalan sijainen. Poikkeaminen hänen määräyksistään oli riittävä syy ankaralle rangaistukselle. Näin ihmisten mieli käännettiin pois jumalasta erehtyvien ja julmien ihmisten puoleen tai pikemminkin itse pimeyden ruhtinaan puoleen, joka käytti valtaansa heidän välityksellään. Kun Raamattu syrjäytetään ja ihminen alkaa pitää itseään ylimpänä auktoriteettina, voimme odottaa vain petoksia, vilppiä ja turmiollista jumalattomuutta.

Vaarallisia aikoja seurakunnalle

Uskollisia lipunkantajia oli vain muutamia. Ajoittain näytti siltä, että vääryys voittaisi ja oikea uskonto hävitettäisiin maan päältä. Evankeliumi kadotettiin näkyvistä, ja ihmisiä räsitetiin ankarilla vaatimuksille. Heidät opetettiin luottamaan omiin tekoihinsa synnin sovittamiseksi. Pitkät pyhiinvaellusmatkat, katumusharjoitukset, pyhänjäännösten palvonta, kirkkojen, pyhäkköjen ja alttarien pystyttäminen, suurten rahasummien maksaminen kirkolle - tällaisia toimia määrättiin Jumalan vihan lepyttämiseksi ja hänen suosionsa varmistamiseksi.

Kahdeksannen vuosisadan lopussa paavilaiset väittivät, että kirkon alkuaikoina Rooman piispoilla oli ollut sama hengellinen valta, jota he nyt vaativat itselleen. Munkit väärensivät vanhoja kirjoituksia.

Löydettiin tuntemattomia kirkolliskokousten päätöksiä, jotka vahvistivat paavin ylivallan varhaisimmista ajoista lähtien. (Katso liitettä.)

Ne harvat uskolliset, jotka perustivat uskonsa varmalle pohjalle", olivat hämmentyneitä. Väsyneinä jatkuvaan taisteluun vainoa, petoksia ja muita Saatanan keksimiä esteitä vastaan muutamat uskolliset masentuivat. Turvatakseen rauhan, omaisuutensa ja henkensä he luopuivat varmasta perustuksesta. Toisia ei vihollisen vastustus lannistanut.

Kuvainpalvonta yleistyi. Kuvien edessä poltettiin kynttilöitä ja rukoiltiin. Mitä mielettömimpiä tapoja omaksuttiin. Järki näytti menettäneen merkityksensä. Koska papit ja piispat olivat huvittelunhaluisia ja turmeltuneita, heiltä neuvoja kysyvä kansa vajosi tietämättömyyteen ja paheisiin.

Yhdennellätoista vuosisadalla paavi Gregorius VII julisti, ettei kirkko ollut koskaan erehtynyt eikä Raamatun mukaan koskaan erehtyisikään. Mutta väitteen tueksi ei esitetty raamatullisia todisteita. Ylpeä paavi

LUOPUMUKSEN TIELLE

väitti myös, että hänellä oli valta panna keisareita viralta. Valaiseva esimerkki tämän erehtymättömyyden esitaistelijan tyrannimaisesta luonteesta on hänen suhtautumisensa Henrik IV:een, Saksan keisariin. Koska tämä hallitsija rohkeni halveksia paavin arvovaltaa, hänet julistettiin kirkonkiroukseen ja syöstiin valtaistuimelta. Hänen omia ruhtinaitaan yllytettiin paavillisessa käskykirjeessä kapinaan häntä vastaan.

Henrik näki välttämättömäksi tehdä rauhan Rooman kanssa. Vaimonsa ja uskollisen palvelijansa kanssa hän ylitti Alpit keskitalvella voidakseen nöyryyä paavin edessä. Saavuttuaan Gregoriuksen linnaan hänet ohjattiin ulommalle pihalle. Siellä, talven ankarassa kylmyydessä, paljain päin ja avojaloin hän odotti lupaa päästä paavin eteen. Vasta kun Henrik oli kolmen päivän ajan paastonnut ja tunnustanut syntejään, paavi suostui antamaan hänelle anteeksi. Silloinkin ehtona oli, että keisari odottaisi paavin lupaa ennen kuin pukisi ylleen arvomerkinsä tai ryhtyisi harjoittamaan kuninkaallista valtaansa. Voitonriemuinen Gregorius kerskui, että hänen velvollisuutensa oli riistää kuninkailta ylpeys.

Miten jyrkän vastakohtann tämä ylimielinen paavi muodostikaan Kristukselle, joka sanoo seisovansa sydämen ovella anomassa sisäänpääsyä. Hän opetti seuraajiaan: "Joka tahtoo teidän joukossanne tulla suureksi, se olkoon toisten palvelija, ja joka tahtoo tulla teidän joukossanne ensimmäiseksi, se olkoon toisten orja." 13

Jo ennen paaviuden perustamista pakanallisten filosofien opetukset olivat vaikuttaneet kirkkoon. Monet pitivät yhä kiinni pakanallisen filosofian periaatteista ja kannustivat muitakin, opiskelemaan sitä voidakseen vaikuttaa tehokkaammin pakanoihin. Näin kristilliseen uskoon sisällytettiin vakavia erehdyksiä.

Miten väärät opit omaksuttiin

Merkittävin erehdys oli usko ihmisen luontaiseen kuolemattomuuteen ja hänen tietoisuuteensa kuolemassa. Tämä oppi muodosti perustan pyhimysten rukoilemiselle ja Neitsyt Marian palvonnalle, jotka Rooma pani alulle. Lisäksi sille perustui harhaoppi katumattomien ikuisesta piinasta, mikä sisällytettiin varhain paavilliseen uskoon.

Sitten valmistettiin tietä vielä uudelle pakanalliselle keksinnölle - kiirastulelle, jota käytettiin taikauskosen kansan pelottamiseksi. Tämän harhaopin mukaan oli olemassa piinan paikka, missä sellaisten sielut, jotka eivät ole ansainneet ikuista kadotusta, kärsivät rangaistusta synneistään ja mistä he puhdistettuina pääsevät taivaaseen. (Katso liitettä.)

Vielä tarvittiin eräs keksintö, jotta Rooma voisi hyötyä kannattajiensa peloista ja paheista: oppi aneista. Täydellinen anteeksianto menneistä, nykyisistä ja tulevista synneistä luvattiin kaikille, jotka pestautuisivat paavin sotajoukkoihin hänen vihollistensa rankaisemiseksi tai niiden tuhoamiseksi, jotka rohkenivat kieltää hänen hengellisen ylivaltansa. Maksamalla rahaa kirkolle ihmiset voisivat vapautua synnistä ja myös pelastaa niiden kuolleiden ystävien sielut, jotka kituivat liekeissä. Tällaisiin keinoihin Rooma täytti raha-arkkunsaa ja piti yllä niiden loistoa, ylellisyyttä ja paheita, jotka teeskentelivät edustavansa häntä, jolla ei ollut mihin päänsä kallistaisi. (Katso liitettä.)

Epäjumalanpalveluksenomainen messu-uhri oli syrjäyttänyt Herran ehtoollisen. Paavikirkon papit sanoivat muuttavansa tavallisen leivän ja viinin todelliseksi "Kristuksen ruumiiksi ja vereksi".¹⁴ Herjaavan julkeasti he väittivät kykenevänsä luomaan Jumalan, kaiken Luojan. Kristittyjä vaadittiin kuolemanrangaistuksen uhalla tunnustamaan uskonsa tähän taivasta loukkaavaan harhaoppiin.

LUOPUMUKSEN TIELLE

Kolmannellatoista vuosisadalla perustettiin paavinvallan kammottavin ase - inkvisitio. Saatana ja hänen enkelinä hallitsivat salaisiin istuntoihin kokoontuneiden miesten mieltä. Näkymättömänä heidän keskellään seiso i Jumalan enkeli ja kirjoitti muistiin heidän väärät päätöksensä ja tekonsa, jotka ovat liian kammottavia ihmissilmin nähtäviksi. "Suuri Babylon" oli "juopunut pyhien verestä". 15 Miljoonien marttyyrien runnellut ruumiit huusivat jumalaa kostamaan tuolle luopiovallalle.

Paavinkirkosta oli tullut maailman yksinvalti as. Kuninkaat ja keisarit alistuivat Rooman paavin määräykseen. Satojen vuosien ajan Rooman opit hyväksyttiin varauksetta. Sen papistoa kunnioitettiin ja tuettiin runsaskätisesti. Koskaan tämän jälkeen ei Rooman kirkko ole saavuttanut näin suurta arvonantoa, loistoa tai valtaa.

Mutta "paaviuden keskipäivä oli maailman keskiyö". 16 Raamattu oli lähes tuntematon kirja. Paavikunnan johtajat vihasivat valoa, joka paljastaisi heidän syntinsä. Jumalan laki, vanhurskauden mittapuu, oli poistettu, he harjoittivat esteettä paheitaan. Paavien ja prelaattien palatsit olivat häpeällisen irstailun näyttämöjä. Muutamat paaveista syyllistyivät niin kammottaviin rikoksiin, että maalliset hallitsijat yrittivät panna heidät sietämättöminä hirviöinä viralta.

Kristikunta oli lamaan tunut sekä moraalisesti että älyllisesti.

Sellaiset olivat Jumalan sanan hylkäämisen seuraukset!